

SERFŐZŐ SIMON VERSE

Hiányuk borzong

Lehetne vonatfűty-virágcsokor
kezükben,
szál szemafór-zöld is benne.
Másikuk hangjában
távoli autótak zörejlének,
tán még a kanyarok fékhangja is
kihallatszanék belőle.

Egyikük hadiárván mindörökre
botorkálón Sárkeresztúrról jönne.
Másikuk kipróbáltja az időnek
Bérbaltavárról érkezne éppen.
Harmadikuk jönne Rácegrespuszta
szélszagával ritkás szakállában.
Marosvásárhelyről is jöhetne még,
akinek egész Erdély beszélne szavában.
Uzon felől meg, aki mire ideérne
hepehupákat megjárna, völgyeket lépne.

S jöhetnének a többiek,
eleje a szívünk szerintieknek,
lehetnének velünk.
S csak azt vettük észre,
elfordultak tőlünk.
Bevették magukat földbe, nemléttbe.
Sinpár: végtelen fájdalom hasított
keresztül tájon, vidékeken.
Mi sürgette elmenni őket?
Mit éreztek meg jó előre?
Még több romlást, megrontást?
Elegük lett belőle?

Mert nincsenek, belejajdulnak
a magukra maradt szavak,
az elérváltak, megőzvegyültek.
Sírnak mind a tetteik,
hisz ki folytatja őket?
Ha kétrét görnyed is,
munkájukat hátára ki veszi?
De csak a csend károg,
s borzong valahány fán a hiányuk.

Serfőző Simon (1942) József Attila-díjas költő, író, könyvkiadó.